

Zlatá želva

Každoročně ve stejný čas se na malém ostrově mezi kontinenty setkávají zvířata a pohádkové bytosti ze všech zemí, aby uspořádaly velkou konferenci, kde vzájemně konzultují aktuální záležitosti. „Já...“, řekl had, který v tomto trochu mlhavém ránu reprezentoval malý africký stát, „mám nějaké prohlášení!“. Samolibě se rozhlédl po naslouchajícím davu. „Nuuu?“, egyptský krokodýl zívł a připravil se k vyjádření jednoho nebo dvou užitečně znějících komentářů za tím účelem, aby potom mohl nerušeně spát až do konce schůze. „Problém, který bychom měly dnes projednat“, had nevěnoval pozornost nějakému syčení z davu a pokračoval: „je, že nerozumíme jeden druhému. Jen ti nejvzdělanější z našeho národa mluví více než dvěma jazyky, ale nikdy ne těmi samými.“

Zvířata se velmi často dovedně vyhýbala projednávat tuto záležitost, protože bylo velmi nepohodlné přemýšlet o otázkách, na které neznala odpověď. Nuceně se s tím smířovala, nervózně škrábala nohama a šeptala.

„A...?“ zeptal se nervózně irský skřítek a obrátil svůj zlatý kotlík dnem vzhůru, aby si sedl (kotlík měl z důvodu katastrofální ekonomické situace ve světě jen jedno držadlo). „My jsme již tyto problémy porazily, není liž pravda?“ „To není pravda!“ řekla ovce ze skotských výšin. Ovce předběhla Nessii, která vychladla. „Nejsme schopni rozšiřovat důležité novinky. Koaly v jedné části deštného lesa neví, že hoří jiná část lesa. Ryby umírají ze špinavé vody, která přichází z jiných zemí, protože je nikdo neinformuje o přicházejícím naftovém přílivu. A letos my, pořadatelé této konference, musíme losovat o přijatelném konferenčním jazyku. Tomu říkáte zvítězit na problémem?“ Ovce zabečela, aby zesílila účinek svých slov, opět si lehla a začala žvýkat.

Chvilí zavládlo mlčení, když se v hlavě nějakého neobyčejně líného zvířete rodily myšlenky sežrat nezkušenou ovci...V tom rozhodně vystoupil lev z Arábie: „Přijměme můj jazyk!“ Zvedl velikou tlapu a demonstračně ukázal své drápy. „Protože jsem nejsilnější, nejrychlejší a nejnebezpečnější z nás všech. Platí přírodní zákon, že vítězí nejsilnější. Tak může být náš problém vyřešen.. Každý se naučí můj jazyk a bude rozumět každému.“ „Ó né“, namítla ještěrka, o které nikdo přesně nevěděl odkud přišla, „mým jazykem se bude mluvit. Já jsem bytost s nejdělsím rodokmenem. Stejný měly dinosauři, s takovou tradicí musím přece vědět, co je dobré!“

V davu se šířilo nadšené hučení a ještěrka hodila na lva opovrženímhodný pohled. „Proč ne můj?“ Křičel vysoký hlas, aby přehlušil lomoz a když nosorožec udělal krok stranou, objevil se králík. „Já jsem velmi plodný a také jazyk mé země je takový!“ Jedna hyena se zasmála, proto ji zebra nabrala kopytem do tlamy. „Také já jsem velmi plodná, vezměme můj jazyk!“, opatrně navrhla myš. „A můj!“ křičel vombat medvědovitý současně s antilopou. „A můj...!“ bručel leopard.

Brzy se ukázalo, že každé zvíře a každá země chce dát k dispozici svůj jazyk, který by se ostatní měli naučit a nikdo neukázal připravenost opustit svá vlastní stanoviska dokonce ani o krůček příznivěji k bližnímu svému.

Inu, jedna želvička, která dokonce ani nerepresentovala žádnou zemi, protože její bydliště bylo na malém ostrově, slyšela křik a přilezla pomalu na schůzi. Tak pomalu, jak to želvy dělají.

Když byla na místě, tak hledala nejvyšší skálu v okolí a vyskočila na ní. „Tichooó! “Neuvěřitelný zvířecí zvuk otřásl zvířaty a všechna se dívala, jakoby ovládaná nějakou šňůrkou, k malé skvrnce na velkém kameni. Želvička se spokojeně smála, spokojená se svým silným hlasem. „Já myslím“, řekla vysokým hlasem, „že mám řešení pro váš problém.“ Hyena se opět zasmála, ale hned si zakryla svou bolavou tlamu vlastní tlapou, aby se vyhnula nárezu. „Proč nevytvořit nový jazyk?“, pokračovala želvička ze své skály. „Proč nevytvořit jazyk, který by se snadno učil a snadno vyslovoval všemi bytosti na světě? Jeden jazyk, který by neznevýhodňoval ale ani nezvýhodňoval žádnou zemi?“ Dívala se na dole stojící zvířata, která strnule a zmateně zírala na ni. Doufala, že její návrh bude přijat. „A jakým způsobem.“, lev začal pomalu a zlostně „...vytvoříme takový jazyk?“ Želvička udělala triumfální posunek nohou, protože již během pomalého příchodu na schůzi si vše důkladně promyslela.

„Vysvětlím vám to“, začala a mluvila mnoho hodin...a čím déle mluvila a osvětlovala navrhovaný jazyk, tím více byla zvířata přitahována k její myšlence. „Velkolepé“, poznamenal krokodýl. „Úžasné“, řekl lev. „Odměňme ji!“ rozhodl irský skřítek. „Pochopitelně“, souhlasila zvířata. „Ale jak?“

„Udělám to!“ ozval se energický hlas z davu a Hollywoodská víla z USA zabzučela nad kamenem, kde byla želvička. Zvedla svoji kouzelnou hůlku, řekla několik magických slov a zlatý déšť začal padat na tělo malé jazykové vynálezky až byla pokryta zlatem od hlavy až k nohám.

„Nyní tě my všichni budeme oficiálně uznávat jako naši největší pomocníci a náš právo účasti na každé naší schůzi“, prohlásila víla a dav pod ní tleskal: „Není zač děkovat, není zač děkovat“, víla se poklonila a odletěla na svoje původní místo. A želvička nahoře na kameni se usmívala širokým úsměvem s tím, že může být sama se sebou spokojena.

Tuto skutečnou událost vyprávěla Katharina von Radziewsky v červnu 2003 a František Horáček ji v červenci 2005 přeložil z esperanta do českého jazyka.